

at hvad der forskudsvis udbetales af Politimesteren, skulde tages af Politikassen, for saa vidt den havde Midler dertil, ellers maatte Politimesteren søge at faa Forskuddet fra Amtsrepartitionsfondet paa Landet — det er særlig Landet, jeg her holder mig til. Dette har Landstinget forandret til, at Forskuddet skal udbetales af Amtsrepartitionsfondet, uanset om der er rigelige Midler i Politikassen. Det skal jeg ikke komme udførlig ind paa, men jeg vil blot sige, at der ikke synes at være nogen Grund til at engagere Amtsrepartitionsfondet, hvis der er tilstrækkelige Midler i Politikassen, og at det skal være en Lettelse for Politimesteren, at han til Trods for, at han har Penge i sin Kasse, skal skrive til Amtsrepartitionsfondet og have Mellemregning med den, kan jeg ikke se. En anden Ændring i § 5, som er kommen ind samtidig — jeg kunde fristes til at sige uforvarende — gaar ud paa, at Moderen, naar hun henvender sig til Politimesteren, straks faar Beløbet udbetalt forskudsvis. Efter Folketingets Forslag skulde Politimesteren, før han udbetalte Beløbet, afkræve Alimentanten det, men nu skal Moderen have Ret til med Loven i Haand at sige: Barnefaderen har ikke betalt mig de 20 eller 40 Kr., hvor meget det nu kan være, hun har til gode. Jeg ser ikke, hvorledes Politimesteren skal være i Stand til at afvise hende, selv om hun maaske har faaet Beløbet i Forvejen af Barnefaderen. Der blev sagt i Landstinget, at Mødrene ere ikke alle saa gode, som de kunne være, og ud fra den Betragtning vil jeg sige, at Politimesteren kan ikke være sikker paa, at Moderen ikke i Forvejen har faaet Beløbet af Faderen. I Sogneraadene kunne vi jo tage os det let og sige, det bliver Politimesterens Sag; han maa selv om, hvorvidt han kan faa det Bidrag fra Moderen — eller maaske fra Faderen — som han har udbetalt, uden at vide, om det i Forvejen var betalt hende af Barnefaderen. Jeg tror dog, at det havde været rigtigt, at vi havde beholdt, hvad der var vedtaget her i Folketinget, at naar Moderen havde henvendt sig til Politimesteren, skulde han først spørge Barnefaderen. Det er den eneste Maade, hvorpaa han kan sikre sig, at Moderen ikke har faaet Beløbet i Forvejen. I § 5 skal jeg nævne, at man har tilføjet et lille Stykke, der gaar ud paa, at hvis Moderen har sat Barnet i Pleje, skal hun kunne godtgøre, at Plejelønnen er betalt, inden Politimesteren betaler Forskuddet forskudsvis eller ogsaa, om jeg saa maa sige,

have Fuldmagt fra den, der har Barnet i Pleje, til at kunne hæve Pengene. Det sidste vil selvfølgelig saa godt som altid være Tilfældet. Moderen kan ikke tænkes at skulle kunne præstere Attest for, at Plejelønnen er betalt, naar hun netop staar og skal hæve en Del af den paa Politikontoret. Selv om denne Bestemmelse ikke kan fremkalde synderlige Vanskeligheder, kan den dog fremkalde nogle. De uægte Børn ere jo i Almindelighed satte i Pleje, og Barnemoderen maa da først henvende sig til dem, der have Barnet i Pleje, for at faa Fuldmagten, eller ogsaa maa det blive Plejeforældrene, der skulle have Bidraget udbetalt, hvad der ogsaa kan lade sig gøre. — I § 6 er der indført en lille Bestemmelse om, at hvis en Barnefader ikke har betalt sit Bidrag til forfalden Tid, men fraflytter den Kommune, hvor han bor, skal han melde Flytningen, baade i den Kommune, han forlader, og den, han tilflytter; hvis ikke ifalder han Bøder paa 10—20 Kr. Jeg har nok set, at den højtærede Minister i Landstinget til Dels udtalte sig mod denne Bestemmelse, og jeg kan egentlig være enig i hans Betragtninger. Det eneste, vi faa ud af Bestemmelsen, bliver sikkert et forøget Arbejde for Politimestrene, der faa den Fornøjelse at idømme en hel Mængde Bøder, som aldrig indgaa, og som vedkommende maa afsone. Jeg vil ikke haabe, det skal føre til, at Kommunen kommer til at underholde en Familie, medens han afsoner sin Bøde, og jeg vil heller ikke haabe, at det gaar til paa den Maade, at man, hvis Alimentanten har nogle Penge, først tager de 20 Kr. som Bøde og saa bag efter lader Kommunen udbetale Alimentationsbidraget. Det vilde jo medføre forøgede Udgifter for Kommunen. Jeg haaber ikke, at dette er Meningen, men Loven er ikke her saa tydelig, som den kunde være. Lad mig med det samme gøre opmærksom paa, at som denne Bestemmelse blev vedtagen af Landstinget ved 2den Behandling var den endnu mere uklar; men som den højtærede Minister nu har formet den, kan da ingen tage Fejl af, hvad der er Meningen. Jeg er derfor den højtærede Minister taknemlig for hans Forslag. — Den sidste Bestemmelse, jeg skal omtale, er den, der bestemmer, hvornaar en Alimentant, der ikke har betalt sit Bidrag, skal regnes for at være kommen ind under Fattigforsørgelse. Hvis jeg ikke tager fejl, gjorde den højtærede Minister opmærksom paa ved 1ste Behandling i Landstinget, at, medens det under den nugældende Lov var noget uklart og